

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 58 / II Legislatura / Cinquè període

Dijous, 10 d'abril de 1986

Presidència del Molt Honorable Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 49

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart de dotze del matí i un minut.

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President anuncia la retirada de la Proposició de Llei del Desenvolupament del punt 3 de l'article 30 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, la presa en consideració de la qual constituïa el dotzè punt de l'ordre del dia (p. 2578).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el traspàs de les confraries de pescadors (desè punt de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Mur (CiU) (p. 2578).

Resposta : H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 2579).

Rèplica : I. Sr. Mur (CiU) (p. 2580).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la concertació de la política agrària amb sindicats i cooperatives pageses (onzè punt de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Parera (CiU) (p. 2581).

Resposta : H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 2581).

Rèplica : I. Sr. Parera (CiU) (p. 2582).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 2583).

Preguntes (tretzè punt de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre l'ús del català en les publicacions del Departament de Política Territorial i Obres Públiques

Formulació : *I. Sr. Casanovas (ER) (p. 2583).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2583).*

Repregunta : *I. Sr. Casanovas (ER) (p. 2584).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2584).*

Pregunta al Consell Executiu sobre el Teatre de la Passió d'Olesa de Montserrat

Formulació : *I. Sra. Lorente (S) (p. 2584).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 2585).*

Repregunta : *I. Sra. Lorente (S) (p. 2586).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 2586).*

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social sobre el Laboratori del Centre d'Assistència Primària del carrer de Manso, de Barcelona

Formulació : *I. Sra. Ferran (S) (p. 2586).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 2587).*

Repregunta : *I. Sra. Ferran (S) (p. 2587).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 2588).*

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Justícia sobre un incendi produït a la presó Model, de Barcelona

Pregunta al M. H. Sr. President de la Generalitat sobre política penitenciària del Govern

Formulació conjunta : *I. Sr. Oliart (S) (p. 2588).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 2589).*

Repregunta : *I. Sr. Oliart (S) (p. 2590).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 2591).*

La sessió s'aixeca a la una del migdia i nou minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart de dotze del matí i un minut. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i de Justícia.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Aquesta Presidència, en el moment de la represa d'aquesta sessió plenària, es complau a recordar a la Cambra que avui, dia 10 d'abril, es compleixen els sis anys del ressorgiment del nostre Parlament, després d'una desaparició de més de quaranta anys imposada per la violència.

Aquesta Presidència creu interpretar els sentiments de tota la Cambra expressant la nostra voluntat de continuar treballant agermanadament, amb la màxima dedicació, en la defensa i perfeccionament de la nostra autonomia i de totes les llibertats ciutadanes, especialment, en les funcions que són competència d'aquest Parlament, segurs que servir i treballar per a ell equival a servir i treballar per al poble de Catalunya.

Modificació de l'ordre del dia

Aquesta Presidència ha de comunicar que s'ha rebut un escrit de retirada de la presa en consideració que teníem prevista per a avui, que diu el següent : «El Diputat que signa, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i en nom de l'esmentat Grup, fa avinent que retira la Proposició de Llei de Desenvolupament del punt 3 de l'article 30 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Palau del Parlament, 9 d'abril de 1986.» És signat degudament, doncs, pel senyor Aureli Vila, i

amb el vist-i-plau del cap del Grup.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el traspàs de les confraries de pescadors

Passem ara, doncs, al punt de l'ordre del dia que teníem en llista, que és la interpellació al Consell Executiu sobre el traspàs de les confraries de pescadors, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Joan Antoni Mur, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. MUR : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el proppassat 12 de febrer aquest Parlament va aprovar la Llei de Pesca Marítima de Catalunya. Aquesta Llei regula aspectes bàsics de la pesca al nostre país. Aquests aspectes bàsics, reguladors de la pesca i els seus recursos, es faran entre altres amb l'actuació al si, o pel seu mitjà, de les confraries de pescadors.

La Llei de Pesca Marítima de Catalunya preveu actuacions per mitjà de les confraries per determinar els recursos marins, característiques de les malles, períodes de veda, capacitat de captures, introducció de noves espècies, característiques dels vaixells i els plans experimentals. La Llei també preveu la millora de les estructures comercials dels productes de la pesca. Com? Entre altres, per mitjà de les confraries de pescadors, la millora de les estructures de les llotges i de la xarxa del fred. De quina manera? També actuant al si de les confraries de pescadors.

També les confraries gaudiran d'un tracte especial per obtenir concessions i permisos per a establiments de recursos marins renovables. Els pòsits o confraries actuaran com a òrgans de consulta de l'Administració del nostre país.

El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, una vegada escoltat el Consell Assessor de Pesca —fem memòria : el Consell Assessor de Pesca procedeix de les confraries de

pescadors—, podrà delimitar reserves i bancs naturals de cultius marins. La lletra és clara, la del text legal aprovat, la que hem dit. Però, i la música? Tenim les eines, però, i la fusta?

Honorable senyor Conseller, senyor Miró, voldria llegir-li —permeti'm que ho faci encara que sigui de passada— l'acord de la Comissió Mixta de Traspassos Govern-Generalitat adoptat el 19 de desembre de 1984. Un annex diu: «Don Gonzalo de Puebla de Diego y don Jaime Vilalta Vilella, Secretarios de la Comisión Mixta de Transferencias Administración del Estado-Generalidad de Cataluña, prevista en la Disposición transitoria sexta del Estatuto de Autonomía, certifican que en el Pleno de la Comisión celebrado el día 19 de diciembre de 1984 se acordó el traspaso a la Generalidad de Cataluña de los servicios en materia de cofradías de pescadores, en los términos que se reproducen a continuación:

»a) Competencias que corresponden a la Comunidad Autónoma de Cataluña. Según el artículo 9.17 del Estatuto de Autonomía de Cataluña, corresponde a la Generalidad la competencia exclusiva en materia de pesca en aguas interiores, marisqueo y acuicultura, y según el artículo 10.1, apartado 7, corresponde a la Generalidad el desarrollo legislativo y la ejecución de la ordenación del sector pesquero en el marco de la legislación básica del Estado y, en su caso, en los términos que la misma establezca.»

Després diu també, al punt b): «Servicios e instituciones del Estado que se traspasan», la sèrie de serveis que es traspassen, els béns i drets —en aquest cas no n'hi ha cap—, i també un annex en què diu el personal adscrit als serveis que es traspassen, els llocs de treball, etcètera. Això, amb una capçalera, també, del Ministeri d'Agricultura i Alimentació.

Hem llegit fins ara l'acord del ple de la Comissió Mixta. També podríem veure l'esborrany per signar-se al Consell de Ministres, que aquest sí que va sense data i que no va ser signat. També diu: «En cumplimiento de lo dispuesto en la Disposición transitoria sexta.2 del Estatuto de Autonomía de Cataluña, a propuesta de los Ministros de Agricultura, Pesca y Alimentación y de Administración Territorial, y previa deliberación del Consejo de Ministros», no va estar, aquesta deliberació, «del día», sense data, «dispongo, artículo primero», etcètera, i «artículo segundo», i també l'annex, per publicar-ho al butlletí oficial de l'Estat i al *Diari Oficial de la Generalitat*. No està signat.

Després d'una reunió del Conseller Miró amb el Ministre senyor Romero, podríem comentar unes declaracions que es van fer. Aquí tinc el recull de la premsa, que diu també: «Miró dijo que Carlos Romero había afirmado que sobre cofradías de pescadores no podía contestar porque es una cuestión a tratar en Consejo de Ministros y, por tanto, volveremos a hablar de ello dentro de unas semanas. El Ministro insistió en el planteamiento de que no se trataba de una cuestión técnica, sino política.» Més avall, també diu: «Una situación parecida se presenta con el traspaso de las cofradías de pescadores, cuya transferencia fue acordada en diciembre del 84 sin que se haya hecho realidad. Según Miró, el Ministerio alega un problema de interpretación.» Això està datat, és un recull de la premsa del dia 19 de març d'enguany.

A més, com no?, aquí també surten, en aquest recull de premsa, les cambres agràries. Les cambres agràries van tenir un acord de traspàs de la Comissió Mixta de Traspassos del 2

d'octubre de l'any 80. Les confraries de pescadors han tingut també un acord de traspàs de la Comissió Mixta del 19 de desembre del 84. Permetin-me emprar aquí un símil d'un títol del cinema: *Vidas paralelas*. Dos acords, sí, i amb dues dates diferents, però en cap cas aquests dos traspassos s'han fet efectius.

Tornant al fil de la interpellació per la qual pujo a aquesta tribuna, el 19 de febrer d'enguany el BOE publicava el Real Decreto por el que se regula el reconocimiento por el Estado de las organizaciones de la pesca y sus asociaciones. També tinc aquí una fotocòpia del BOE número 49, del dimecres 19 de febrer de l'any 86.

Jo li preguntaria aquí, al senyor Romero —no hi és—: «És això, la qüestió política que llegim a les declaracions de premsa, aquesta suposada “dificultat tècnica”?» Jo, això, també ho compararia d'una manera molt adequada: organitzacions de productors *versus* confraries de pescadors. I, tornant també a allò de *Vidas paralelas*, voldria, del debat de cambres agràries, extreure dos paràgrafs com a motivacions, i que ara són escaients.

El senyor Víctor Torres feia la proposta de no acceptar, per la part catalana de la Comissió Mixta, cap acord mentre no es materialitzessin els acords que havien estat signats, i també quan el senyor Maties Vives indicava les raons jurídiques, constitucionals, estatutàries, ètiques i morals, i no polítiques —al contrari que el Ministre senyor Romero— per al traspàs de les cambres. Totes aquestes raons i argumentacions són vàlides per al traspàs de les confraries de pescadors.

Honorable senyor Miró, malgrat tot, malgrat els acords i malgrat els seus viatges; malgrat la insistència i la intenció del Departament que vostè presideix per obtenir els traspassos, haig de fer-li una pregunta: quins propòsits té el Consell Executiu, per tal de fer efectiu el traspàs de les confraries de pescadors?

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller té la bondat de contestar? (Pausa.) L'Honorable senyor Miró té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Josep Miró i Ardèvol): Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, la interpellació formulada pel senyor Diputat permet posar en relleu davant d'aquesta Cambra, junt amb el capteniment del Consell Executiu, l'incompliment —un altre més—, tant o més important, per la forma com es produeix, que en l'altre cas també analitzat aquí, de cambres agràries.

El senyor Diputat ens ha recordat que, efectivament, el 19 de desembre de 1984, la Comissió Mixta Estat-Generalitat va acordar el traspàs de confraries de pescadors a la Generalitat de Catalunya, un traspàs que, d'acord amb el mateix text, havia de ser efectiu a partir de l'1 de gener de 1985. I val la pena recordar també aquí que aquest acord fou el producte d'una negociació de prop de sis mesos, pràcticament tot el segon semestre de 1984, entre el Departament d'Agricultura i el Ministeri d'Agricultura per aclarir i per fer desaparèixer discrepàncies que existien i que, bàsicament, neixien d'una raó semàntica: l'Estatut parla de «pòsits de pescadors» i el traspàs és de «confraries de pescadors». Remarco aquest aspecte perquè, àdhuc en data recent, hi ha hagut declaracions de persones de Madrid i d'Illustres Diputats d'aquesta Cambra, dient que les confrari-

es no es traspassaven, precisament per aquestes discrepàncies semàntiques. Val la pena recordar —s'escau de recordar— que l'acord és pres, i que aquestes diferències, aquestes discrepàncies, estan superades.

Recordo també que aquest acord de Comissió Mixta havia de fer efectiu el traspàs, junt amb altres, el mes de gener del 85, i, com tots vostès saben, això no es produí. El Govern central, en conseqüència, per segona vegada no respecta un element de doctrina, de sentència del Tribunal Constitucional, que és essencial perquè el sistema, el disseny del sistema de l'Estat de les Autonomies tingui credibilitat, almenys en aquesta vessant, com és que els acords de les Comissions Mixtes siguin —d'acord amb la sentència— vinculants per al mateix Estat.

El Govern central, en manipular aquest principi, en manipular l'aplicació jurídica d'aquest principi, el que fa és, d'alguna manera, fer perdre confiança sobre el funcionament objectiu dels sistemes que regulen l'existència de l'Estat de les Autonomies en un element tan important com és el fet automàtic dels traspàsos, un cop aquests hauran assolit els acords corresponents.

Aquesta situació ha generat que, els primers afectats, després de la Generalitat, les mateixes confraries de pescadors, demanessin reiteradament l'efectivitat d'aquest traspàs a la Generalitat, tot formulant una pregunta que mai ha tingut resposta. La pregunta és la següent, senyores i senyors Diputats: perquè al País Basc sí, perquè a Galícia sí, perquè a altres comunitats autònomes sí i a Catalunya no? per què, si el Decret de traspàsos està aprovat per a una sèrie d'autonomies, tans sols a Catalunya no se li ha fet efectiu el traspàs? Senyores i senyors Diputats de Catalunya: quin qualificatiu té aquesta mena de procedir?

Davant aquesta situació, què ha fet el Consell Executiu? Doncs ha emprat tots els camins, amb voluntat de diàleg, amb sentit de la mesura, però també amb constància, amb fermesa, per defensar els drets de la Generalitat, els drets de la institució. Un camí que ha comportat —en una progressió, que com veuran és absolutament lògica— que la qüestió arribés al més alt tribunal. Veiem com. El 10 de maig de 1985, la Comissió Mixta de Traspàsos —la part catalana— va sol·licitar la urgent tramitació dels acords al Consell de Ministres. Posteriorment, el 17 de juny del 85, el Consell Executiu adreçà un escrit al President del Govern sol·licitant que es fes efectiu el Decret de Traspàsos. Passats els terminis legals, és a dir tres mesos, i ja el 26 de setembre, un altre cop el Consell Executiu s'adreçà al President del Govern, aquesta vegada denunciant la demora en no haver-se produït la corresponent resposta.

Per altra banda, una vegada més a nivell de la Comissió Mixta, i en el seu plenari, la part catalana va tornar a reclamar el traspàs el 17 de desembre de 1985. Ja el 14 de gener d'enguany el Consell Executiu va poder presentar el requeriment d'incompetència per no haver-se fet el traspàs. I, finalment, donat que també en aquest cas, presentant el requeriment d'incompetència, la resposta va ser exactament la mateixa que en les ocasions anteriors —que en totes les ocasions anteriors—, la resposta és el silenci, el silenci més absolut, el Consell Executiu es va veure en l'obligació de presentar conflicte positiu de competències —en altres termes, el corresponent recurs al Tribunal Constitucional amb data d'11 de març del 86.

Posteriorment, encara s'han produït dues actuacions més amb una intenció, amb un sentit més polític. El Conseller que els parla, durant el mes de març, va mantenir una reunió amb el Ministre senyor Romero on, un cop més, va tornar a plantejar la necessitat del traspàs i, sobretot, les raons per les quals aquest traspàs no es produïa. Perquè si aquestes raons es poden explicitar, si aquestes raons poden resistir la llum pública —cosa que encara ignoro— estic absolutament convençut que si les coneguéssim podríem cercar els motius que fan difícil el traspàs, i, amb major facilitat, per la via del diàleg intentar arribar a vies d'entesa. La resposta —l'ha recordada el senyor Diputat— és la que es va produir; les raons són raons del Consell de Ministres, punt; i, davant aquest fet, el Consell Executiu acordà que el President de la Comissió Mixta per part catalana, l'Honorable senyor Macià Alavedra, s'adreçés per escrit, com a tal President de Comissió Mixta, al Ministre d'Agricultura, demanant-li, en nom de la part catalana, les raons que bloquegen el traspàs, donat que la part catalana té intenció de tornar a portar a la Comissió Mixta aquesta qüestió, i vol conèixer quins són els motius que s'hi oposen.

En definitiva —i com poden constatar els Il·lustres Diputats—, el Consell Executiu ha dut a terme, ha esgotat tots els camins, els del diàleg, els de la negociació, els de la intervenció dels organismes que pertoquen —com és la Comissió Mixta— fins a arribar al nivell, l'últim nivell, el que hi ha com a defensa dels interessos d'una part quan aquesta es considera lesionada, que és el Tribunal Constitucional.

En aquest sentit, aquí, juntament amb les converses polítiques que han de continuar mantenint, però des del punt de vista jurídic, aquí és on està situat el tema, en espera de la resolució, en el seu moment, del Tribunal Constitucional, amb la voluntat activa de continuar parlant, per intentar, amb independència del que resolgui el Tribunal Constitucional, arribar a una solució.

I per això, penso que, possiblement seria ara el moment oportú que fos el mateix Parlament de Catalunya qui, amb el pes, la força jurídica, moral i política que té, expressés la seva opinió sobre aquest tema que, evidentment, i per sobre de tot, afecta un dret de la Generalitat. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre senyor Diputat vol tornar a intervenir? El senyor Mur té la paraula.

El Sr. MUR: Des de l'escó mateix, si m'ho permet, senyor President, malgrat les explicacions del Conseller i donat que, si els acords de la Comissió Mixta són vinculants, si a altres comunitats autònomes s'ha fet efectiu el traspàs; considerant també el que ens ha dit el senyor Conseller que, en aquest moment, és el moment oportú de prendre una posició pel Parlament de Catalunya i donades les absències notables i nombroses del Grup Socialista, perquè ho puguin sentir el pròxim dia, en aquest moment li anuncio la Moció subsegüent a la Interpellació. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? (Pausa.)

Interpellació al Consell Executiu sobre la concertació de la política agrària amb sindicats i cooperatives pageses

Podem passar, doncs, a la següent Interpellació. És la que fa

al Consell Executiu sobre la concertació de la política agrària amb sindicats i cooperatives pageses, que ha de formular l'Il·lustre Diputat senyor Pere Parera del Grup de Convergència i Unió, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. PARERA : Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats...

El Sr. PRESIDENT : Permeti'm, senyor Diputat, que reclami el silenci de la Cambra. Prego que hi hagi silenci.

El Sr. PARERA : Senyor Conseller, el motiu de la meua Interpellació ve motivada per una gran preocupació que aquest Diputat té per l'actual situació que travessa el món agrari català.

En els moments actuals, aquest món agrari es troba enfrontat amb l'adaptació de la nostra economia pagesa davant l'entrada a la Comunitat Econòmica Europea.

Des de primers d'any, aquest Diputat que us parla, té coneixement de la signatura d'uns acords de concertació agraris amb els sindicats i amb les cooperatives pageses de Catalunya.

Al meu entendre, és un fet important i necessari, i s'emmarca dintre la necessària participació que representa aquesta unificació d'esforços, aquesta col·laboració que hi ha d'haver entre l'Administració i els administrats per afrontar aquesta entrada a la Comunitat Econòmica Europea.

La problemàtica és molt ampla. Tenim la necessitat urgent d'unificar els esforços per poder superar aquest moment històric. De la mateixa manera que hem d'assessorar, hem d'adaptar uns serveis, uns serveis agraris que responguin a les necessitats actuals.

L'actualització constant i l'adaptació dels diferents sectors de producció, i no els voldria anomenar perquè crec que tots, doncs, en poden sortir malmesos, si no es prenen les mesures adients, si no es prenen els suports suficients, si no tenen la preparació i l'adaptació en poden sortir, els sectors de producció, malparats.

Però, els en diré uns quants : sectors com els de la producció de carn, sectors com l'oli, el vi, els fruits, tenen una problemàtica que necessita una adaptació, que jo diria que ha d'anar, doncs, a una orientació d'aquestes produccions, a una preparació, a una estructura per poder afrontar, per poder competir, per poder exportar —en el cas d'alguns—, amb una bona estructura.

Tot això, em sembla que s'hauria d'encarrilar, s'hauria de poder aconseguir que, a través dels autèntics representants de la pagesia, es pogués enfortir, es pogués consolidar una unificació de criteris per arribar a alternatives concretes.

També, com sempre, ha d'afrontar un conjunt de causes, de causes catastròfiques, derivades dels fets meteorològics que, desgraciadament, doncs, es va produint al llarg de cada temporada.

També necessitem que això estigui ben estructurat i, si pot ser, que estigui relligat amb una xarxa d'assegurances, superior a la que, a nivell d'Estat, existeix actualment; el món de les cooperatives agràries que en els últims anys estan fent, i han fet, esforços d'adaptació, però que, tot i amb això, necessiten una reestructuració que les faci competitives davant d'aquest repte comunitari; el desenvolupament de l'agricultura de muntanya, d'aquesta agricultura marginal, també crec que seria un motiu important d'aquesta concertació, doncs, per poder superar aquesta marginació que molts sectors pateixen. I també, cal

dir, fer esment a un sector molt important, que és tenir unes empreses adaptades per poder competir i, per tant, en el cas de la Comunitat, l'adaptació d'unes empreses competitives en la línia de l'exportació, i poder cobrir les necessitats, poder adaptar aquest repte que representa haver de traspasar els nostres mercats tradicionals.

També voldria conèixer, doncs, si pot comptar amb el suport dels sindicats pagesos, de tots, de quins sindicats pagesos compta amb la col·laboració. El meu desig seria que ho pogués fer amb la totalitat de les forces, tant cooperatives com sindicals, representatives a casa nostra.

També hi ha un fet que em preocupa, i és que tota aquesta concertació, per poder-la tirar endavant, ha d'estar lligada fora de Catalunya, ha d'anar més enllà. I voldria conèixer si la col·laboració amb les institucions, a nivell d'Estat, amb les institucions de la Comunitat Econòmica Europea, es preveu la xarxa de continuació que representa aquesta connexió directa; i també em preocupa si realment existeix, o pot existir en el futur, una comissió de seguiment amb la participació dels afectats en el seguiment de la integració a la Comunitat Econòmica Europea.

Per tot això, aquest Diputat —i cenyint-se, d'acord amb la interpellació presentada— vol conèixer els criteris que s'han seguit per dur a terme aquesta concertació amb els sindicats i les cooperatives i, molt important també, conèixer, en el seu conjunt, la feina realitzada en aquests moments, i també els projectes que té plantejats de cara al futur.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol contestar? L'Honorable Conseller senyor Miró té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats. L'actual política de concertació del Departament d'Agricultura, respon a una concepció global que forma part del nostre disseny de política agrària.

Si ho recorden, constataran que fou amb motiu de la presentació de la Llei de Cambres Professionals Agràries a aquest Parlament que tinguérem ocasió d'exposar amb brevetat el model, la concepció que nosaltres donàvem a l'organització de la pagesia a Catalunya; un model centrat en tres eixos vertebradors del món social agrari i complementaris entre si. El primer eix, els sindicats agraris, com a organitzacions representatives de la pagesia en l'ordre social econòmic; per tant, com a organitzacions de defensa dels interessos i necessitats, i que, com a tals, els corresponen funcions de representació, de negociació, de reivindicació, del grup o grups agraris que puguin representar.

Un segon gran eix, que és l'associacionisme de base econòmica, aquell concebut per assolir essencialment avantatges específicament econòmics que, evidentment, no són incompatibles amb altre tipus d'avantatges de caràcter social o cultural, més aviat al contrari, però que, en definitiva, el que dona substantivitat a aquest tipus d'organitzacions és l'expectativa directa d'un avantatge diferencial de caràcter econòmic. I aquí, i en primeríssim terme, hi figuren les cooperatives agràries organitzades a Catalunya en forma de Federació.

La cooperació és l'estri més important en aquest àmbit, però és evident que no és l'exclusiu, que no és l'únic, USAC i altres

formes associatives existents avui o que poden sorgir en un futur, poden tenir també aquí acollida i encaix en aquest model.

El tercer eix ve constituït pels organismes professionals prestataris de serveis gestionats pels mateixos pagesos. En aquest àmbit, d'importància creixent, el més dinàmic, segurament, el més canviant, amb funcions que tendeixen cada cop a ser més especialitzades, hi figuren les organitzacions de caràcter històric com les cambres professionals o també en l'àmbit corporatiu com les comunitats de regants, però hi figuren també formes noves, generalment adreçades a la prestació de serveis específics, com les agrupacions de defensa vegetal o les agrupacions de defensa sanitària, elements que també s'integren en aquest model conjunt.

Un model que calia treballar políticament a fi d'integrar tots aquests elements, a fi de no compartimentar tots aquests elements, perquè aquesta —treballar per la integració, per la complementarietat— era l'única forma de garantir que la pagesia, com a col·lectiu, tingui el nivell d'unitat suficient perquè li permeti tenir força, perquè li permeti tenir pes en una societat democràtica i plural com la nostra, que per naturalesa es fonda també en la competitivitat entre els grups socials, i que un grup de dimensions relativament reduïdes, especialment a casa nostra, quantitativament reduïdes, com és la pagesia, si no té aquest caràcter d'unitat és evident que pot veure arrabassats drets legítims purament per la dinàmica social.

Molt més encara quan, a través de determinades instàncies de la política central, es poden prendre decisions que tenen un caràcter discriminatori en relació amb els interessos d'aquest sector social. I en aquest treball polític d'unitat neix el present i el futur —un bon present i un esperançat futur— de la concertació a Catalunya. Una concertació que, tal com vaig explicar a la Comissió d'Agricultura d'aquesta Cambra, té una prioritat en el treball bàsic a fer, l'adequació del sector agrari a la Comunitat Europea.

(El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

Plantejades així les coses, quina és, senyores i senyors Diputats, la situació d'aquest procés de concertació a Catalunya? Quines són les seves característiques essencials, quina és la voluntat, el desig del Consell Executiu, tal com formulava la interpellació l'Illustre Diputat senyor Parera?

Primer element. En la concertació, a Catalunya, hi participen tots els sindicats agraris, sense cap mena d'exclusions. Hi participa l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre, Unió de Pagesos, USAC, Joves Agricultors, Sindicat de Pagesia, Sindicat de Ramaders, i Pagesos de Catalunya; totes les organitzacions professionals. Hi participen, negocien, pacten i acorden. Hi participa també, amb el mateix nivell de negociar i acordar, la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya i, en un altre nivell, com a organisme de consulta de l'Administració, una representació de les cambres agràries de Catalunya. En aquest sentit, doncs, també la taula de concentració expressa el model al qual abans m'he referit, on cada component demostra que té el seu rol característic, complementari d'un amb l'altre.

La concertació, que es va endegar a partir de l'octubre de 1985, ha assolit uns primers acords que jo judico importants, que no em referiré a tots ells de forma exhaustiva —han estat en bona part donats a conèixer—, però que sí faré esment d'al-

guns perquè els considero de singular interès. Per exemple, les propostes adreçades al Ministeri d'Agricultura, com la d'assolir que les seves línies d'ajut tinguin, efectivament, en compte el sistema autonòmic i la distribució competencial que fixen l'Estatut i la Constitució, cosa que avui en dia encara no té. O també, adreçada al mateix Ministeri, els criteris que, des de la perspectiva de totes les organitzacions agràries de Catalunya i de la Generalitat, hauria d'informar la distribució de la quota lletera a nivell de l'Estat. O també, la petició que s'apliquin de forma ràpida els ajuts d'agricultura de muntanya, bàsicament, en forma d'ajuts compensatoris, perquè és l'únic mecanisme ràpid que hi ha, ja que, en cas contrari, el més possible és que enguany es perdin els recursos que existeixen a la Comunitat en aquest terreny. O també sol·licitar traspàs immediat de tot allò que està pendent: cambres agràries, Servei de Defensa contra Fraus, Laboratori Pecuari, o també aquells altres acords de caràcter intern de treball aquí, com és crear una empresa mixta de suport a l'exportació, en la qual, conjuntament amb la Generalitat, les organitzacions sindicals i la Federació de Cooperatives hi participarien sectors exportadors organitzats, o també l'acord per treballar conjuntament per establir la viabilitat, les condicions i, finalment, si és factible, la creació d'una mútua agrària a Catalunya. O també l'acord perquè la partida corresponent que figura cada any al Pressupost d'ajut a les organitzacions professionals no sigui distribuïda pel Departament d'Agricultura, sinó que siguin les mateixes organitzacions professionals les qui efectuïn aquesta distribució, deixant així lliure de qualsevol sospita, de qualsevol acusació de possible manipulació sobre la base d'aquests diners. I una manifestació més del nivell d'entesa i de la maduresa que existeix en aquest àmbit de la concertació.

Un primer resultat, per tant, important i que, dissortadament, és únic a l'Estat. Aquesta concertació que fa que el clima de diàleg en el camp català sigui ara com ara exemplar i que, dissortadament, també contrasti fortament amb les innecessàries tensions que avui en dia existeixen entre totes les organitzacions agràries de l'Estat i el Ministeri d'Agricultura, tensions que fan difícil, evidentment, estendre l'experiència d'aquí, com nosaltres desitjàvem, a altres àmbits, i tensions també, entre les mateixes organitzacions professionals entre elles, que, afortunadament, a Catalunya no és que siguin inexistents, però queden molt més apaivagades per aquest clima de treball conjunt que existeix.

La Comissió de concertació per a l'adequació ha continuat a partir d'aquells aquells acords la seva tasca a un ritme d'una reunió mensual, i bàsicament treballant sobre quatre punts.

El Pla Nacional Agrari de Catalunya, 1986-1990; la reestructuració de serveis, de serveis públics agraris del Departament, per tant, per assolir-ne una millor prestació cara al nou repte de la Comunitat; l'acord per endegar ja un estudi que defineixi com s'ha de reorganitzar el moviment cooperatiu a Catalunya perquè sigui més eficaç i competitiu. Tres grans temes, per tant, en la línia que desitjava i apuntava el senyor Diputat interpellant. I, com és lògic, un quart punt, de seguiment dels acords anteriors.

En definitiva, doncs, temes d'extraordinària importància per al futur de Catalunya, que estan en la taula de treball de la concertació i que han de permetre una cosa que, des del nostre punt de vista és essencial. Junt amb aquest treball de participa-

ció, amb la voluntat de perfeccionar-lo i aprofundir-lo al llarg del 1986, nosaltres pretenem que sigui realitat un desig, un objectiu formulat en diverses ocasions; el següent : que l'Administració nacional de Catalunya i la pagesia siguin socis d'una empresa comuna, el benestar del camp català.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Honorable Conseller. Per a un torn de rèplica, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Pere Parera.

El Sr. PARERA (*de l'escó estant*) : Senyor President, molt breument. Miri, senyor Conseller, aquest Diputat s'adona que la majoria dels temes que el preocupaven i que ha plantejat amb la seva interpellació, doncs, té la satisfacció de veure que estan endegats i que estan en una bona línia de treball. Solament em queda una preocupació i és veure que aquests acords de concertació no van més enllà de Catalunya, em preocupa que no puguin donar en el futur els fruits que la pagesia necessita per poder tirar endavant i superar aquesta etapa que representa la integració econòmica europea.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre Diputat. L'Honorable Conseller desitja replicar?

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (*de l'escó estant*) : Molt breument també. Comparteixo la seva preocupació, senyor Diputat. Nosaltres, des de Catalunya, continuarem treballant intentant que aquesta experiència de concertació que estem duent a terme aquí pugui, finalment, ser extensiva a nivell de l'Estat i que, finalment, el clima de diàleg entre les organitzacions professionals agràries i entre l'Administració central i les mateixes organitzacions agràries, el clima d'unitat sigui el que s'assoleix.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Havent estat retirat el següent punt de l'ordre del dia, passariem ja al darrer punt de l'ordre del dia, amb la formulació de les preguntes que corresponguin.

Preguntes

Pregunta al Consell Executiu

sobre l'ús del castellà en les publicacions

del Departament de Política Territorial i Obres Públiques

A la primera pregunta es demana la posposició per a la propera sessió, i, per tant, passariem a la segona pregunta que formula l'Il·lustre Diputat senyor Marçal Casanovas, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. CASANOVAS : Gràcies, senyor President. Senyori- es, causa estranyesa veure la proporció de llibres en edició bilingüe que la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques edita. Com a mostra... (*remor de veus*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perdoni l'Il·lustre senyor Diputat... Silenci, si us plau.

El Sr. CASANOVAS : Com a mostra en citaré tres, de diferent any d'edició : el *Catàleg de mobiliari urbà*, un *Estudi sobre la normalització de vehicles de transport públic de viatgers*, *Recomanacions per a la normalització de vehicles de transport públic de viatgers*. No en cito més, sembla que, amb aquests tres, ja n'hi ha prou per a mostra. Sento dir que aquesta actitud no em sembla que s'adigui gens amb l'esperit i la lletra de la Llei de

Normalització Lingüística aprovada per aquest Parlament. En aquesta Llei es diu ben clarament, en el seu article 5, que «el català, com a llengua pròpia de Catalunya, ho és també de la Generalitat i de l'Administració territorial catalana», etcètera.

¿És amb aquesta interpretació d'edicions bilingües, que la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques pensa complir aquest precepte legal d'«el català llengua pròpia de l'Administració catalana»? ¿És així com es pensa donar força a l'oficialitat del català, emprant-lo en edicions conjuntes amb el castellà?

Se'm pot dir que aquestes edicions es fan amb la idea de portar-les fora de Catalunya. Si és aquest el motiu, la mateixa Llei de Normalització ens dona la solució, quan parla de com cal editar el *Diari Oficial de la Generalitat*, en l'article 6.2, on es diu : «La publicació del *Diari Oficial de la Generalitat*, quan s'escaigui...», etcètera, cita unes coses, «...s'ha de fer en edicions simultànies en català i en castellà»; edicions separades.

Aquest era l'esperit amb què es va elaborar aquesta llei de Normalització, i així és feu, perquè tothom estava d'acord que era pernicios fer edicions bilingües que, a la llarga, porten a l'edició solament en castellà, ja que si tothom l'entén, per què cal molestar-se a fer-ho en català? Aquest raonament és el que deu haver fet servir la Direcció General de Carreteres en l'edició del «Curso de dirección de obras de carreteras», editat únicament en castellà; almenys jo no he pogut obtenir cap llibre d'aquests en edició catalana.

És per tot això, que formulo la pregunta següent : Quins són els propòsits de capteniment del Govern de Catalunya envers l'actitud sovintejada de publicació en forma bilingüe que utilitza la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per contestar, té la paraula l'Honorable Conseller, senyor Bigatà.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Xavier Bigatà) : Honorable President, senyores i senyors Diputats, m'agradaria concretar, en la pregunta que em fa l'Il·lustre senyor Diputat, dues coses que crec que són importants.

En primer lloc, dir-li que el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, des de l'any 80 fins avui, fins al 30 de març del 86, ha publicat més de cent publicacions en català —exclusivament en català— que depenen de la mateixa Conselleria.

Li dic això perquè vostè m'ha esmentat —i després jo li ho explicaré— els motius que han fet que les tres publicacions bilingües a què ha fet referència, per què s'han fet bilingües, i quina és l'actitud que, a partir d'aquesta publicació, el mateix Departament farà en el futur. Li repeteixo que des de l'any 80 fins al 30 de març, més de cent publicacions del mateix Departament, en català; les fetes exclusivament pel mateix Departament.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

Jo li voldria dir una cosa : n'hi ha unes altres, fetes en col·laboració amb d'altres entitats, per exemple, amb la Cambra de la Propietat Urbana de Barcelona, que aquestes s'han fet en català, i el seu volum, com deia vostè molt bé, en castellà. Per tant, i, d'aquestes publicacions, n'hi ha quatre que hi ha el text

en català, i després, per a fora de Catalunya, donat que el Consell de Cambres de la Propietat Urbana en fa la seva distribució fora de Catalunya, a petició de les altres cambres de l'Estat espanyol, es va fer el corresponent volum en castellà.

I, aleshores, hi ha aquesta tercera part que vostè anomena, i que li vull deixar molt clar que no és una política del Departament a seguir en el futur.

Li diré el perquè. Ens trobem que en el Departament, que, com vostè sap molt bé, Il·lustre senyor Diputat, és eminentment tècnic, nosaltres hem d'ajudar a la incorporació, a petició fins i tot d'institucions i entitats o ajuntaments, d'ajudar la normalització interna de Catalunya de la terminologia tècnica catalana, i, aleshores, amb aquests tres que vostè ha esmentat —el cas del *Mobiliari urbà*—, el qual ha estat molt agraït per molts ajuntaments de casa nostra, i també li podria dir de molts ajuntaments de fora però, sobretot, perquè incorpora la terminologia catalana al mobiliari urbà, o bé també des del punt de vista del que en podríem dir la normalització dels vehicles de transport públic de viatgers, o bé les recomanacions per a la normalització de vehicles de transport públic de viatgers.

Des d'aquest punt de vista, també li voldria dir que nosaltres en tenim la competència, del transport públic de viatgers, d'aquells que recorren per dintre de Catalunya. No d'aquells que tenen l'origen o la destinació fora de Catalunya, però, en canvi, passen per casa nostra. Aleshores, en tenim la inspecció; per tant, de cara al que en podríem dir les empreses els gremis o les institucions que puguin tenir cura precisament de les nostres recomanacions, per això s'ha fet aquesta actuació, des d'aquest punt de vista d'aquestes publicacions, que vostè esmentava molt bé, bilingües.

Aleshores, quina és l'actitud? Jo li vull dir, Il·lustre senyor Diputat: vostè sap que en el darrer organigrama del Departament es va crear el Servei de Formació i Suport Idiomàtic, precisament per ajudar a incorporar la terminologia tècnica, tant en el camp del transport i de les carreteres, com pel que fa a efectes d'ajut a la normalització lingüística. Aleshores, a partir d'aquest primer, podríem dir, assaig, en què s'han fet aquestes edicions, la idea que crec que és encertada, a part del fet que quan es fa una publicació per a fora de Catalunya es faci el volum en català, i després també en castellà per a fora de Catalunya, aleshores el que es pensa fer és el volum en català i el que vagi fora de Catalunya fer-lo en català, incorporant el text en castellà, a efectes també d'identificació, per a fora de Catalunya, de la llengua catalana, de totes les comunitats, ajuntaments, institucions de fora de Catalunya que ens demanen publicacions tècniques del Departament.

I, per acabar, només dir-li, vostè m'ha esmentat una publicació en castellà —té raó—, que és la que fa referència a la Direcció General de Carreteres, que era producte de la publicació d'unes jornades d'abast a tot l'Estat espanyol, fetes precisament a Barcelona, en les quals hi havia conferenciant que van fer les seves intervencions —la majoria en castellà—, i el que es va fer és publicar, des d'aquest punt de vista, i en aquest sentit sí que li reconec que hi ha aquesta publicació d'unes jornades, d'unes conclusions o d'unes xerrades d'unes jornades.

Però, li ho repeteixo, que la resta de les cent publicacions del Departament són fetes en català, i li he fet les consideracions que crec que són adients, i, per tant, li dic que estigui tranquil, que no és una política encetada de nou, sinó que és una

política feta transitòriament, per anar a la que li he esmentat i que, a través d'aquest mateix Servei creat l'any passat en el Departament, es tirarà endavant.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre senyor Diputat vol tornar a intervenir?

El Sr. CASANOVAS: Gràcies, senyor President; molt breument. Agraïxo al senyor Conseller que m'hagi dit que això ha estat una política passatgera, i que d'ara endavant no es produirà. Crec que és una cosa positiva.

De tota manera, li voldria dir que les edicions bilingües si es fan per expandir els termes catalans en qüestions de transport, es pot molt bé aclarir posant un glossari al final de l'edició en català-castellà, i així queda aclarit l'assumpte, i no cal fer una edició bilingüe.

La meua pregunta anava dirigida precisament per a les edicions bilingües, no per a les edicions en català i en castellà. Tot el que m'ha explicat de les edicions en català i en castellà està molt bé. Ara, el que m'estranya és aquest últim llibre que va ser editat en castellà. Vostè diu: «conseqüència d'unes jornades en les quals es van fer una majoria d'intervencions en castellà.» Hi havia una majoria d'intervencions en castellà, però també n'hi devien haver en català, i, en canvi, en lloc de produir —com normalment s'hauria hagut de produir— la traducció del castellà al català, s'ha optat per la traducció del català al castellà.

És d'aquestes anomalies que voldria que es prengué nota —que no dubto que el senyor Conseller hi té interès— per part de la seva Conselleria, i que d'ara endavant poguéssim veure normalitzada l'edició dels llibres de la seva Conselleria.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Des de l'escó, i molt breument, dir-li a l'Il·lustre Diputat que ja li he dit que, de fet, en aquesta publicació de la Direcció General de Carreteres es va publicar aquesta publicació de les xerrades que s'havien fet en aquestes jornades i, en tot cas, li repeteixo que és l'excepció en més de cent publicacions, i, en tot cas, sempre a vegades es produeix un petit error, que jo li dic que procuraré personalment que no es torni a repetir.

Moltes gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre el Teatre de la Passió d'Olesa de Montserrat*

El Sr. PRESIDENT: Tenim ara una altra pregunta, que és al Consell Executiu, sobre el Teatre de la Passió d'Olesa de Montserrat, que vol formular la Diputada Il·lustre senyora Àfrica Lorente, a la qual tinc el gust de donar la paraula.

La Sra. LORENTE: Moltes gràcies, senyor President. Senyor Conseller, aprofito que sóc la primera Diputada que li faig una pregunta en el si del Ple, encara que vostè ja va venir a la nostra Comissió, ja hi va comparèixer, per desitjar-li els majors èxits en la seva tasca que porta a terme des de fa quatre mesos.

En segon lloc, la meua pregunta, que era feta del mes de

febrer i que per qüestions que jo no podia, vostè no podia... s'ha anat allargant. Llavors, el tema és que l'any 83, com vostès saben, es va produir l'incendi del Teatre de la Passió, i llavors el Grup Socialista, i en el seu nom, el Diputat Felip Lorda, ja va fer una pregunta en aquesta Cambra respecte a la solució que es pogués donar a la continuïtat del Teatre de la Passió.

Aquesta obra, que és una obra que no és solament patrimoni dels olesans, sinó que és una obra que és patrimoni de tot Catalunya, té una transcendència, i per aquesta transcendència pensem que és important tractar-la aquí, al si del Parlament.

El 23 de febrer...

El Sr. PRESIDENT : Permeti'm, Il·lustre senyora Diputada, que reclami l'atenció de la Cambra i el seu silenci més absolut.

Continui, li ho prego.

La Sra. LORENTE : Gràcies, senyor President. Deia que el 23 de febrer es van produir... (*S'encén el llum que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Ja s'ha encès? (*Rialles.*) Es van complir els tres anys de l'incendi del Teatre de la Passió, i, bé, la idea era que el teatre estigués fet l'any 84; ja estem al 86, i encara no s'ha fet. Les obres anaven molt lentes, l'empresa deia que anaven molt lentes perquè eren adequades a les possibilitats de pagament de la Passió, del Patronat de la Passió. El cert és que hi havia unes subvencions de la Diputació que s'havien fet efectives; una subvenció del Ministeri de Cultura que sembla que es farà efectiva aquest mes, i una aportació de patrimoni de l'Ajuntament i un aval de la Generalitat, que quan jo havia fet la pregunta el mes de febrer encara no estava fet. Ara, aquest aval ja és fet, de la qual cosa m'alegro; sembla que la pregunta ha propiciat l'acceleració d'aquest aval, cosa que em sembla molt bé per l'agilitat del seu Departament, senyor Conseller. Però el tema que més ens preocupa és que el 10 de novembre del 83 es va constituir un consorci, un consorci que era compost per una representació del Patronat de la Passió, per l'Ajuntament d'Olesa, la Diputació i la Generalitat.

Aquest consorci es va reunir en temps del Conseller Cahner —no del Conseller Rigol, sinó del Conseller Cahner—, i no s'havia tornat a reunir; no sabem si ara, darrerament, vostè ha tingut l'oportunitat de reunir aquest consorci, però el fet és que no s'havia reunit des del Conseller Cahner.

Llavors, aquest consorci tenia per tasca vetllar pel tema de la continuïtat del tema de la Passió durant deu anys. Però el que ens preocupa fonamentalment, a part que no s'hagi reunit el consorci, el que ens preocupa és que aquest consorci només estigui constituït per deu anys, perquè, és clar, una obra que es fa amb diners públics, amb diners de la Diputació, de la Generalitat, de l'Ajuntament, del Ministeri de Cultura, que després passa a mans privades, primer : ens preocupa saber que possiblement el Patronat de la Passió no podrà aguantar, no podrà suportar la despesa d'aquest teatre, que sembla que és magnífic i que és un dels teatres més grans d'Europa, no solament de Catalunya, sinó dels més grans d'Europa; llavors, és molt difícil que el Patronat de la Passió pugui, per ell mateix, fer-se càrrec de les despeses que ocasionarà aquest teatre.

Però, per una altra banda, també és lamentable que un teatre que s'ha fet amb diners públics, després no tingui una continuïtat pública. Jo no dic que tota la gestió hagi de ser una gestió pública, però sí que dic que s'hauria de buscar una fôr-

mula per tal de fer viable la continuïtat d'aquest teatre i la participació pública, conjuntament amb el Patronat de la Passió, d'aquesta gestió, de la gestió d'aquest teatre.

Per això voldriem saber, en primer lloc, per què aquest consorci no ha tornat a reunir-se, i, en segon lloc, què pensa fer el seu Departament per tal de garantir una continuïtat del Teatre de la Passió d'Olesa.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller de Cultura vol contestar? L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joaquim Ferrer) : Gràcies, senyor President. Senyores Diputades, senyors Diputats, en primer lloc haig d'agrair els bons desitjos a la senyora Diputada que m'ha fet la pregunta, i puc assegurar-li que faré el mateix esforç que fan tots vostès per servir el poble de Catalunya.

Entrant en la pregunta en concret : aquest és un espectacle tradicional que potser val la pena de fer-hi una referència, només una referència, que té una gran importància a Catalunya. Ja ho ha dit també la senyora Diputada. És un tipus d'espectacle tradicional que té els seus orígens en el segle XVII i que, concretament en aquesta localitat —però no solament en aquesta localitat—, realment té un gran predicament popular.

Aleshores, quan es va produir, el 23 de febrer del 83, l'incendi del teatre, totes les institucions catalanes, tots els organismes, el Patronat de la Passió, que, concretament, és el que vetlla per la continuïtat d'aquesta tradició, d'aquest gran espectacle tradicional, va trobar el ressò immediatament, en primer lloc, en l'Ajuntament i, en segon lloc, doncs, en el Departament de Cultura i també, molt concretament, en la Diputació de Barcelona.

Aleshores, jo haig de fer esment que, en primer lloc, hi va haver un intent de refer el teatre, per part del Patronat de la Passió i de l'Ajuntament d'aquella localitat, i que, com sigui que van sortir alguns problemes, es va sol·licitar —per dir-ho d'alguna manera— la intervenció del Departament de Cultura, que, lògicament, es va produir de seguida. Es va produir de seguida.

Aquest arbitratge va donar lloc, no a un consorci —i em sembla que aquesta és la seva confusió—, sinó a subscriure un conveni, un conveni que diu, un dels acords que, en un principi, van adoptar-se, consistia en la creació d'un consorci, però aquest consorci no ha arribat mai a constituir-se, i li dic de seguida el perquè. En primer lloc, perquè l'Ajuntament de la localitat no ho creu necessari; en segon lloc, perquè la Diputació de Barcelona, que també hi participa, tampoc creu que sigui d'un especial interès, i, en tercer lloc, perquè el Departament de Cultura, a la vista de la situació i a la vista que el Patronat de la Passió n'assegura la continuïtat, doncs, també compartim aquest criteri.

Ara, el que és més important —i em sembla que és el fons de la seva pregunta i el que ens ha de preocupar més— és exactament : «què pensa fer el Consell Executiu per fer viable la continuïtat?» Doncs, senzillament, fer tot el possible perquè es refaci, es reconstrueixi el teatre i, realment, el Patronat, doncs, hi doni continuïtat. I, en aquest sentit, em fa l'efecte que sí que és bo donar al Parlament una informació actualitzada de com està aquest afer en aquest moment.

Concretament, pel que respecta al Departament de Cultura,

es va comprometre a avalar una operació de crèdit en benefici del Patronat de la Passió d'Olesa, per un import de 210 milions de pessetes, més els interessos legals corresponents, compromís que fou acomplert per la Llei del Parlament 19 del 84, del 4 d'abril, que autoritzava el Consell Executiu per instrumentar l'aval. Aquest aval fou realitzat parcialment el 27 del XII del 85 per un import de 25 milions. Posteriorment, el Consell Executiu, en data 7 de febrer del 86 —que vostè hi ha fet referència—, va completar l'aval per un total de 210 milions, de tal manera que el Departament de Cultura de la Generalitat, crec que, en aquest moment, té complerts els compromisos que va adquirir per a la reconstrucció del teatre.

Deixi'm dir, de tota manera, a tall d'informació, també, que les altres institucions que varen comprometre recursos econòmics per a la reconstrucció, han estat la Diputació de Barcelona, per un total de 100 milions, dels quals ha invertit, de moment, n'ha aportat 50, i el Ministeri de Cultura, que en va comprometre 50, que de moment no ha satisfet, i que m'ha semblat que vostè, doncs, deia que possiblement aquest mes ho faria efectiu, notícia que em sembla excel·lent.

A 30 de març d'enguany, l'obra executada d'aquest nou teatre que —estic d'acord amb vostè— és extraordinari, ascendeix a 127 milions de pessetes, i és previst que en un termini de set mesos —exactament set mesos— estaran finalitzades les obres.

Em sembla que l'objectiu de la seva pregunta, que era inquietada per l'orientació, per aconseguir l'objectiu d'aconseguir l'estabilitat d'aquest espectacle tradicional, em sembla que és contestada. Refem, reconstruïm el teatre, amb la coincidència d'una sèrie d'institucions, entre les quals el Departament de Cultura ha pres un compromís molt important que, en aquest moment, podríem dir clarament, rotundament, que ja hem acomplert.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : La Il·lustre Diputada interrogant vol tornar a intervenir? *(Pausa.)*

La Sra. LORENTE : Gràcies, senyor President. Gràcies per la seva resposta, senyor Conseller, però la meua pregunta, la part més important era per la continuïtat del teatre, no per l'edifici en si. O sigui, perquè l'edifici, ja, més o menys, ja se sap que s'acabarà, sobretot, des que la Generalitat ha fet efectiu aquest aval de 210 milions de pessetes, però és que el que em preocupa més és el tema de la continuïtat, i ja li ho he dit abans, perquè aquest teatre, d'aquestes grans dimensions, a mi em sembla que és impossible que, per a una població com Olesa de Montserrat, que té relativament pocs habitants per mantenir un teatre d'aquestes dimensions, quina continuïtat es donarà a aquest teatre? Perquè, és clar, ara ja són els milions de l'obra, i ja s'estan fent efectius, però, després, què? Quin és el futur? Vull dir que a mi em sembla —i és el que jo li preguntava— que s'hauria de constituir algun organisme que fes possible la continuïtat d'aquest teatre, i que no solament fos d'una gerència privada, sinó pública també, donat que els diners públics són els que han fet possible que el teatre es faci.

Vull dir, a això, vostè no m'ha respost, i voldria saber la intenció del seu Departament sobre la continuïtat del teatre, no com a obra o com a edifici, sinó del teatre com una entitat cultural, que em sembla que és molt difícil que pugui portar-la a

terme solament el Patronat o el Patronat i l'Ajuntament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? *(Pausa.)* L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Gràcies, senyor President. Senyors Diputats, em fa la impressió que sí que l'he contestat, i amb tota claredat. I és que la primera cosa que ens hem proposat és reconstruir el teatre, òbviament : gran coincidència, coincidència total.

En segon lloc, en la reconstrucció, en l'etapa de reconstrucció, ja, cap de les institucions que hi han participat —en grau molt divers, però cap de les institucions que hi han participat— ha vist la necessitat de crear el consorci, perquè tothom ha cregut que el Patronat dóna garanties suficients per a la continuïtat del teatre. Quant al que vostè diu, que aquesta localitat té un nombre determinat d'habitants, i que potser és desproporcionat un equipament teatral com aquest, jo, en fi, la vull tranquil·litzar, en el sentit que està en una comarca, i el nostre dèficit d'equipaments teatrals és tal, i, concretament en aquesta comarca és tal, que entenc que aquest teatre no solament servirà per a les necessitats d'aquella localitat sinó que, òbviament, per exemple, podrà participar en la xarxa de teatres, en el conveni que hem signat aquest mes entre trenta-dos ajuntaments catalans, i podrà programar una temporada estable, o sigui que, tranquil·litzi's en el sentit que l'equipament és molt important, però la comarca —la comarca— el necessita de manera sobrada. O sigui que penso serà d'una gran utilitat. I, hi insisteixo, cap de les institucions que hi hem participat i que hi participem ha plantejat aquest tema. Era una possibilitat. Això no vol dir que, si es planteja el tema per part de l'Ajuntament, per part del mateix Patronat, doncs, pugui estudiar-se, però, en aquest moment, en el conveni es va assenyalar aquesta possibilitat, però tothom la va desestimar. Així de clar.

Gràcies.

*Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social
sobre el Laboratori del Centre d'Assistència Primària
del carrer de Manso, de Barcelona*

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la pregunta següent, que és una a l'Honorable Conseller de Sanitat i Seguretat Social sobre el Laboratori del Centre d'Assistència Primària del carrer Manso, de Barcelona, que vol formular la Il·lustre Diputada senyora Pilar Ferran, a la qual tinc el gust de donar la paraula.

La Sra. FERRAN : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, el dia 17 de febrer, en el Centre d'Assistència Primària del carrer Manso, de Barcelona, la direcció d'aquell centre va donar ordre al laboratori d'anular tots els paràmetres de la secció de bioquímica que processa l'autoanalitzador anomenat SMAC. Semblen, tots aquests fets, motivats perquè la direcció i l'administració d'aquell centre varen decidir reduir l'estoc que habitualment es tenia, estoc referent a una quantitat que perfectament estava controlada durant vuit anys de funcionament d'aquell servei.

Això va donar que l'autoanalitzador estigués aturat durant dos dies, i que produís el consegüent deteriorament de les mostres recollides, a més a més del retard i l'acumulació de treball que, durant molts dies després, es va produir. Sàpiguen

vostès que es fa una mitjana de cinc-centes mostres diàries per dotze paràmetres, més o menys. Tot això, les conseqüències d'aquest fet van ser que es van haver de llençar sis-centes quaranta-quatre mostres de sèrum de pacients corresponents a les extraccions de tres dies —l'11, 12 i 13 de febrer.

Per això, aquesta Diputada pregunta al senyor Conseller de Sanitat què pensa fer la Conselleria per esmenar els perjudicis produïts als usuaris del servei de laboratori del Centre d'Assistència Primària del carrer Manso de Barcelona.

Gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller de Sanitat, senyor Laporte, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Josep Laporte) : Gràcies, senyor President. Il·lustres senyores Diputades i senyors Diputats, és ben cert, senyora Ferran, que malauradament es va produir els dies que vostè diu una avaria en aquest autoanalitzador del Centre d'Assistència Primària del carrer Manso. La meua informació, de tota manera, té algunes discrepàncies amb les dades que vostè ha donat en aquests moments, que jo ara ràpidament li diré i li explicaré també les conseqüències d'això.

De fet, segons em diu la direcció del centre, no es va tractar que fossin llençades sis-centes quaranta-quatre mostres; del que es va tractar és que, en un moment determinat, aquest autoanalitzador, aquest SMAC, màquina realment complicada, es va espatllar, va tenir una avaria. I, durant un dia i mig, exactament, no es van poder dur a terme les anàlisis que calia fer en aquest aparellatge; això no vol dir, òbviament, que s'haguessin de llençar les mostres. Això, el que vol dir, senyora Ferran, és que el problema es va produir, no amb sis-centes quaranta o amb sis-centes quaranta-quatre mostres, sinó en quatre-centes seixanta; això és un detall que reconec que té una importància molt relativa. El problema és que el fet va existir, però això no vol dir que les mostres fossin inutilitzades o llençades; el que no es va poder fer amb aquestes quatre-centes seixanta mostres va ser la part analítica corresponent als paràmetres bioquímics. Es va fer, en canvi, tota la resta de determinacions : les d'hematologia, immunologia, bacteriologia, tècniques especials, etcètera. No allargo la llista, que ja és prou complexa, que tinc aquí, per dir-li que, evidentment, no és que totes les mostres fossin desaprovades. No es va poder completar, amb les mostres que calia —jo no li puc dir exactament quantes eren, d'aquest grup de quatre-centes seixanta—, les anàlisis de paràmetres bioquímics, exactament.

A això es va intentar posar remei sol·licitant l'ajuda d'altres laboratoris : l'Hospital Germans Trias i Pujol, de Badalona, l'Hospital Prínceps d'Espanya, de Bellvitge, que tenen un muntatge de laboratori paral·lel al que hi ha al Centre d'Assistència Primària del carrer de Manso, van fer, en certa manera, una labor vicariant, si bé és cert que no van poder absorbir totes aquelles mostres que no van poder ser analitzades al carrer de Manso.

Un altre problema, estretament relacionat amb això, és que per aquestes determinacions bioquímiques, que són d'una extraordinària precisió i que es fan amb mostres petitíssimes, gràcies a la introducció d'aquestes tècniques dels autoanalitzadors, els sèrums no es poden congelar, com succeeix amb moltes altres determinacions, i, per això, al cap de dos o tres dies d'haver fet l'extracció ja no són vàlids, per això no es van

poder acumular o no es van poder fer servir, perquè no estaven prèviament congelats.

Aquest és el problema, reduït en els seus termes exactes; jo el que li puc dir és que es van prendre immediatament totes les mesures que calien, per tal de resoldre això, i el que li puc assegurar és que no hi van haver altres problemes i que, realment, els eventuais perjudicis que es van inferir van ser en alguns casos. Jo n'he demanat la quantificació, li ho puc assegurar, però m'han dit que era molt difícil, atès que molts malalts venien de fora i altres es fan sistemàticament, analíticament, d'una manera periòdica, era difícil i, per tant, no li puc dir, saber quants malalts van haver de tornar al centre, en tot cas, perquè se'ls practiqués una nova extracció, per tal de completar, a criteri dels metges que ho havien demanat, l'analítica en els seus paràmetres bioquímics.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : La Il·lustre Diputada vol intervenir per a la rèplica?

La Sra. FERRAN : Sí, senyor President, moltes gràcies.

Senyor Conseller, la informació que jo tinc és un escrit que tinc aquí davant del Comitè d'empresa d'aquell centre, i així, també, un altre escrit amb quaranta-quatre signatures dels treballadors del laboratori d'aquell centre, i que diuen que el motiu, que, a més a més, en aquest tema que dèiem que es van espatllar, on comença el problema, si és que es va espatllar... La raó de fons és que si s'hagués espatllat i hi hagués hagut un estoc més suficient d'analítica en el laboratori s'hauria pogut solucionar.

El problema no ve, doncs, perquè s'espatlli un aparell; que li hagi de fer una pregunta perquè s'espatlli una aparell semblaria una mica simple. El problema és l'actitud amb què es van tractar aquests usuaris de la Seguretat Social. A aquestes persones no se'ls ha donat cap explicació d'aquest problema, a aquestes persones l'únic que se'ls ha dit és que se'ls ha de repetir l'extracció, i siguin 500, siguin 400, és igual, encara que fossin 50, el problema tampoc és un ball de xifres, és que a tot aquest nombre de persones se'ls ha tornat a fer una altra extracció amb totes les molèsties, doncs, tant físiques, com de temps, com de treball, com de tots els perjudicis. I el problema de tot això és que aquests treballadors del centre van donar alternatives en el seu moment, alternatives que haurien fet que cap d'aquestes extraccions s'hauria hagut de llençar, o perdre, o repetir, i aquestes alternatives eren, en el mateix moment, retardar el lliurament dels resultats, deixar d'extreure sang un dia, exceptuant les urgències que es donessin o, immediatament, enviar aquestes mostres a altres centres, que es va fer molt més tard, quan ja moltes s'havien perdut.

Tot això suposava que, si s'han fet aquestes cartes, si tot el personal estava en desacord amb les mesures preses en aquell moment per la Direcció, hi havia alguna responsabilitat en la Direcció d'aquest centre, i en aquest moment trasllado la responsabilitat a la Conselleria per dir : bé, un funcionari, una persona que té una actitud errònia en un moment determinat, quines mesures pren la Conselleria per esmenar això, perquè els que han tingut les conseqüències, els que han tingut els perjudicis són els usuaris, i una vegada més se'ls ha enganyat, és a dir, una vegada més no se'ls ha informat. I vostè ahir, precisament, ens acusava, als socialistes, de manipular la informació,

de deteriorar la realitat, i em sembla, senyor Conseller, que aquesta és una mostra del mal funcionament...

El Sr. PRESIDENT : Perdoni, senyora Diputada. Li prego que se ceneixi al seu tema.

La Sra. FERRAN : ..., és una mostra del mal funcionament dels serveis de l'Institut Català de la Salut, del qual, senyor Conseller, vostè n'és responsable.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments en un sector de la Cambra.)

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL : Molt breument, senyor President. Senyora Diputada, no entraré en una discussió que vostè vol plantejar totalment fora de lloc.

Jo li hauria de tornar a dir el que li vaig dir abans : vostè presenta uns informes que jo conec dels treballadors i d'una organització sindical, i jo tinc aquests informes i tinc també els informes del Director del laboratori i del Director del centre.

Jo li puc assegurar —paraula contra paraula— que aquí no es tracta d'altra cosa que d'una avaria d'un aparell, que, evidentment, jo no dic que no hi hagi responsabilitat de ningú; aquest aparell o no s'havia d'haver avariat, o s'havia d'haver reparat més ràpidament, o n'hi havia d'haver hagut un altre de recanvi...

Les raons que vostè em dona per mi no tenen ni la més petita importància. La gent, els usuaris, siguin 600, siguin 400, siguin 50, sigui un de sol, senyora Ferran, mereixen tots els meus respectes, i la labor de tota la gent que treballa a l'ICS hauria de ser, i ho és en la immensa majoria dels casos —n'estic convençut— la d'atendre, tan bé com sigui possible, tot usuari que necessiti els seus serveis.

En aquest moment, quan pels motius tècnics que li he dit..., i em sembla absolutament inútil que ara, aquí, entrem en una discussió tècnica vostè i jo sobre l'analítica, els paràmetres bioquímics, si és congelable, si no és congelable, si al cap de tres dies es podria arreglar, això està fora de lloc en aquest Ple. Jo li torno a repetir que els usuaris van ser advertits quan calia, que els metges van ser advertits, que quan va caldre es va haver de repetir l'extracció, cosa que jo lamento profundament, però no es podia fer res més, com no fos inventar-se els resultats, cosa que, òbviament, estava fora de tota possibilitat. I sí que li vull dir, de tota manera, que el Departament ha fet un gran esforç en tot el tema de l'analítica, en això hi ha una opinió general, que tot aquest problema es resol molt millor des de fa un parell d'anys i que, malgrat això, nosaltres hem de seguir i continuar fent esforços per tal de millorar encara les prestacions dels nostres laboratoris.

I en aquest sentit li puc dir que el material del laboratori del Centre d'Assistència Primària de Manso serà degudament reforçat aquest any, un cop aquest Parlament hagi aprovat els pressupostos corresponents.

Moltes gràcies, senyor President.

Preguntes a l'H. Sr. Conseller de Justícia sobre un incendi produït a la presó Model, de Barcelona i al M. H. Sr. President de la Generalitat sobre la política penitenciària del Govern

El Sr. PRESIDENT : Passem a la pregunta següent, que és a l'Honorable Conseller de Justícia, sobre un incendi produït a la presó Model, de Barcelona, i que formula el Diputat Il·lustre senyor Joan Oliart, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. OLIART : Gràcies, senyor President. Senyor President, si la Mesa no té inconvenient, es substanciaria també i acumularia en aquest torn la pregunta següent del segon punt de l'ordre del dia.

El Sr. PRESIDENT : Bé, suposo que no hi ha cap dificultat.

El Sr. OLIART : Fan referència al mateix tema.

El Sr. PRESIDENT : D'acord, d'acord.

El Sr. OLIART : Bé, les dues preguntes, senyores i senyors Diputats, són objecte d'un fet que va ocórrer el dia 20 de febrer a la presó Model, de Barcelona, que va ser l'incendi que es va provocar en una cel·la d'aquesta presó; a conseqüència d'aquest incendi hi van haver dos morts i un ferit greu.

Bé, he de subratllar la gravetat d'aquest fet però, sobretot, cal plantejar-se dos interrogants molt importants, que són conseqüència del desenvolupament dels fets i de les referències que la premsa va donar-ne.

La primera és que el descobriment de l'incendi va ser molt tard i que l'ajuda que van rebre els reclusos també va arribar molt tard, i que això sembla ser una de les causes principals que hi haguessin els dos morts. I, l'altra és que en aquesta cel·la estaven reclosos conjuntament tres desequilibrats mentals, si les informacions que es van donar per la premsa no són falses, i és una de les qüestions que espero que el senyor Conseller ens pugui aclarir.

Per això, la pregunta que fa referència, la pregunta que s'adreça al Consell Executiu i que fa referència a aquesta primera pregunta és : «quines mesures pensa adoptar aquesta Conselleria per tal que fets d'aquesta gravetat no es tornin a produir?»

Quant a la segona de les preguntes, bé, la segona de les preguntes passa del cas concret, succeït, a la situació general que l'ha provocat, perquè efectivament, senyores i senyors Diputats, el fet al qual ens referim no es pot considerar aïlladament, sinó que és una conseqüència natural de la gravíssima situació en què es troben les presons catalanes, i aquesta situació no és altra cosa que el resultat de la ineficàcia i de la passivitat de la política penitenciària duta a terme fins ara pel Consell Executiu.

Però, millor que les meves paraules, perquè ja estan molt sentides en aquesta Cambra —ja que he tingut ocasió de pujar moltes vegades en aquesta plataforma per parlar de la situació penitenciària de Catalunya—, més val escoltar les paraules de les víctimes, dels reclusos, dels interns de les nostres presons.

El mes de feber, quan va tenir lloc l'última vaga a la presó Model, es van adreçar al Grup Socialista les galeries tercera i quarta, els reclusos d'aquestes, van adreçar sengles cartes descrivint la situació en què es trobaven, i jo destacaré, d'aquestes cartes —que són molt extenses—, alguns dels aspectes que crec que poden aportar un major coneixement a la Cambra de la situació d'aquest centre penitenciari.

Diuen en un dels apartats : «el estado de convivencia de

este centro es de completo hacinamiento, ya que en celdas de cien metros cuadrados conviven cinco o seis personas durante dieciséis o más horas al día, ya que algunos días, sin motivo alguno, nos mantienen encerrados el tiempo que a la Dirección le parece.» Més endavant diu : «hay un número considerable de internos durmiendo en el suelo por falta de camas; las celdas no tienen ventanas para resguardarnos del frío; las duchas han de ser con agua fría; los servicios médicos son auténticamente deplorables, ya que no hay casi nunca ni una simple pastilla para un dolor de muelas; la comida es malísima; hace varios días que no se nos reparte la comida, pues a la Dirección no le da la gana de repartirla; comemos en el suelo, pues no hay comedores, ni mesas, ni sillas; el correo puede llegar a perderse y si le preguntas al funcionario de guardia te dice que se lo ha llevado un preso y se queda tan tranquilo; la basura se está acumulando en las galerías con los riesgos de infección que esto conlleva. Es por lo expuesto que pedimos intervención o ayuda ante los organismos que usted crea convenientes, pues esta huelga de brazos caídos la llevamos pacíficamente, pero quizás esta situación tranquila no pueda aguantarse por mucho tiempo y creemos que, de no darse alguna respuesta a nuestras peticiones, podría degenerar en un conflicto de incalculables consecuencias, pues los ánimos de todos están muy exaltados por las continuas humillaciones y presiones que soportamos.»

Com vostès poden veure, senyores i senyors Diputats, la situació d'aquest centre penitenciari —com ja s'ha repetit aquí moltíssimes vegades— és una situació molt lamentable. (*S'encén el llum que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Crec que hi ha un error amb la llum, perquè tinc acumulades dues preguntes.

Per això, senyores i senyors Diputats, senyor Conseller, aquesta segona pregunta és per la finalitat que el Consell Executiu expliqui a la Cambra com i quan pensa canviar aquesta realitat tercermundista de les nostres presons, perquè així es pot qualificar, i és en aquest sentit que formulem la següent pregunta : «quines mesures d'urgència pensa fer adoptar el Molt Honorable President de la Generalitat per tal de donar resposta a la crítica situació dels establiments penitenciaris de Catalunya i especialment a la gravíssima situació del centre de detenció d'homes de Barcelona?»

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol intervenir? L'Honorable Conseller senyor Bassols té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols) : Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, els fets ocorreguts darrerament a la presó Model, i concretament aquest incendi del dia 20 de febrer, que semblen motivar les dues preguntes acumulades que acaba de formular el Diputat senyor Oliart, són fets freqüents en tots els establiments penitenciaris del món; n'hi ha prou per no dubtar-ne amb la lectura de la premsa diària. És com, per exemple, i és molt lamentable, els accidents de circulació, molts d'ells mortals, que passen a totes les carreteres, a totes les autopistes del món; són com inherents.

I amb això no vinc a adoptar una posició fatalista, ni de resignació : cal combatre, fins al màxim possible, aquests mals propis, inherents, dels establiments penitenciaris. Amb això

només vull dir que no s'ha de judicar la política del Govern per aquests fets i sobretot per aquests fets exclusivament considerats aïllats del seu context i reduint-ne l'anàlisi a un període brevíssim de temps —finals de gener i primers de febrer d'aquest any. Perquè si féssim una anàlisi de la conflictivitat dels nostres centres penitenciaris durant l'últim temps arribariem, precisament, a una conclusió absolutament oposada, perquè, no obstant l'increment constant de la població reclusa la Model ha passat, per exemple, des de 900 interns quan vam assumir les competències penitenciàries, els 2.080 que hi ha avui, no obstant això, és claríssim —i ho puc demostrar, estic en disposició de fer-ho— que la conflictivitat en aquest centre ha disminuït d'una manera vertical.

És l'únic que vull dir. No podem judicar una política penitenciària per uns fets concrets i determinats; fets, a més —i són realment greus, hi estic perfectament d'acord, i en sóc conscient, i cal posar-hi tota l'atenció—, fets, però, com aquest d'aquest incendi del dia 20 de febrer, que són certament de difícil prevenció. Els incendis —ens ho diu l'experiència— són de difícil prevenció a tot arreu. I així, en els espais lliures, cada any es produeixen, presumiblement provocats, multitud d'incendis que afecten centenars d'hectàrees dels nostres boscos. I això és encara molt més difícil d'evitar —donades les seves condicions— en els establiments penitenciaris, i per això, precisament, constitueixen una pràctica molt habitual de protesta donada la facilitat de portar-ho en cap.

En aquest cas concret, jo puc dir-li concretament, senyor Oliart, i explicar a la Cambra, que totes les mesures, totes les previsions s'havien acomplert. Fins i tot el mes de novembre anterior, a petició de la nostra administració penitenciària, la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis de la Generalitat de Catalunya havia girat una visita d'inspecció a la presó Model, i l'informe que ens havia lliurat el mes de gener era tranquil·litzador respecte al bon funcionament dels mecanismes de seguretat, incendis, d'extinció d'incendis de què disposava —si bé suggeria de cara al futur, i per a nous centres, unes mesures, uns mecanismes més modernitzats. De manera que, fins i tot aquesta coincidència de dates ens tranquil·litza. I jo puc dir-li que, de les investigacions practicades pels nostres serveis d'inspecció, i amb tota objectivitat són serveis d'inspecció, diuen i arriben a la conclusió que el foc va ser provocat intencionadament per un dels tres interns ocupants de la cella, i que la intervenció dels funcionaris va ser ràpida i diligent. En una paraula, aquest incendi no va ser degut a falta de mesures, a imprevisió ni a negligència.

I bé, això no obstant, es va produir aquest fet, se'n produeixen en altres establiments penitenciaris, i altres incidents de diferent índole i, com he dit abans, cal combatre'ls, i cal combatre'ls amb energia. Però per a això, jo afirmo rotundament a la Cambra que no és necessari que canviem la nostra política penitenciària, perquè creiem que, no obstant les dificultats en què es mou, està en el camí adequat.

El problema i sens perjudici, naturalment, que redoblem —acabo de dir-ho— la nostra atenció, i, fins i tot, respecte als incendis, estan previstos d'immediat certs cursets d'ensinistrament dels nostres funcionaris, la revisió periòdica de tots els mecanismes de detecció i d'extinció. Però, el problema és molt més ampli, el problema —no ja de la Model, sinó d'altres centres penitenciaris de la nostra xarxa— és i radica fonamen-

talment en tres greus defectes que presenta. El primer, i el més important, és la massificació, o si voleu la insuficiència de places penitenciàries. El segon, la insuficiència de funcionaris donada, en part també, a aquest increment, conseqüència indirecta d'aquest increment de la població reclusa. I l'última d'entre les tres més importants que em plau remarcar, és l'obsolescència de moltes d'aquestes places penitenciàries de molts dels establiments. I, sens dubte, aquesta primera causa que he anunciat, l'amuntegament, és la més greu de totes. D'ella arrenquen molts altres mals, ella motiva, o ha motivat, és el fons que batega en aquestes cartes d'alguns reclusos —d'alguns, que altres no les signarien— que acaben de ser-nos llegides, jo he de dir, per exemple... A propòsit, faig un incís en el que anava a explicar, però, el propòsit d'aquestes cartes, per exemple, que sí que és cert que hi ha cel·les en què no hi ha llits i en què els reclusos dormen directament, no a terra, sobre el matalàs, però sense llit; però és que això és a petició dels mateixos interns que, donada la poca capacitat de les cel·les per contenir tots els llits que requeriria si cada un en tingués, demanen ells mateixos que siguin retirats i utilitzen únicament el matalàs perquè no poden faltar llits. Casualment —és pura casualitat— em surt un paper, entre els que porto aquí, en què s'indiquen les compres de llits que, per a la Model, és a dir que ha fet la Model en aquest últim període, i que són 1.200 l'any 84, més 500 i 300 més, o sigui 800 l'any 85, que dona un total de 2.000 llits que s'han d'afegir als 826 que ja existien en el moment que vam iniciar aquestes compres, cosa que dona un resultat de gairebé 3.000 llits. N'hi ha per a tothom, no és un problema d'administració, de mala administració o d'estalvi.

Però, en fi, deixant anècdotes, podria replicar molts d'aquests arguments que ens acaben de ser llegits, però l'espai d'una pregunta no permet —encara que aquí n'hi hagi dues d'acumulades, se'm dona ja el primer avís— estendre-m'hi més. Jo el que sí que vull dir és que el problema és molt més fons, és un problema certament arrelat i que és el de la massificació el que realment és la causa de tot.

Respecte a aquest problema només hi ha, a mitjà termini, evidentment, la solució de construir nous centres penitenciaris, política que ja tenim endegada, però que no pot donar resultats fins d'aquí —per donar una xifra aproximada— a uns tres anys. Mentrestant, aquesta situació no és sostenible i s'han de buscar solucions urgents i de recanvi; i amb això contesto —em penso— molt concretament, les dues preguntes que se m'acaben de formular: quines mesures urgents, què pot fer, o què fa, o què pensa fer el Consell Executiu, per la solució immediata d'aquests problemes?

Doncs bé, de moment, i mentre no disposem d'altres centres, no hi ha més que la realització d'obres d'ampliació en els centres existents —i en això estem—, per exemple, les obres de la presó del carrer Wad-Ras, que un cop finalitzades —i són d'imminent finalització— hauran augmentat la seva capacitat d'un 60%; les que s'han fet a Girona, que també ens han permès recuperar algun espai; les que s'han fet, i s'estan fent a la presó Model, que han doblat la capacitat de la secció oberta, que permetran obrir, ara, de nou, la primera galeria, en condicions molt més funcionals —i que, per tant, també suportaran una major ocupació— etcètera. I la segona solució és el trasllat de presos a altres presons, de presos de compliment, o sigui de penats, a altres presons de l'Estat, solució que és la que

es venia adoptant pel mateix Estat abans de la transferència d'aquestes competències, i en què estem treballant amb negociacions no pas gens fàcils amb el Ministeri de Justícia, però que jo espero que molt aviat arribaran a concretar-se amb un acord mínimament —que quedi clar— acceptable. I no tenim altres mitjans que aquests, en què, com dic, treballem i hi treballem amb fervor, per pal·liar els efectes d'aquesta desgraciada situació.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre senyor Diputat vol replicar?

El Sr. OLIART: Senyor President, prego a la Mesa que tingui en compte que jo he estat molt breu en la primera intervenció i que tinc dues preguntes acumulades.

El Sr. PRESIDENT: D'acord.

El Sr. OLIART: Gràcies. Senyores i senyors Diputats, senyor Conseller, primer començaré per les coses que vostè no ha contestat, preguntes bastant concretes. El tema dels desequilibrats, de tres desequilibrats —si les informacions de la premsa no eren falses— i eren dos oligofrèncics i un esquizofrènic, que estaven en la mateixa cella.

Això ja és bastant preocupant, perquè, és clar, en no haver-hi una institució adient —com podria ser l'Hospital Psiquiàtric que no s'acaba mai de començar, la seva construcció—, almenys sí que hi ha dependències a la mateixa presó on podrien estar aïllades persones que són desequilibrats mentals. Però és que, a més a més, col·locar-los a la mateixa cella i tots tres junts, a mi em sembla que això, indubtablement, és una greu irresponsabilitat, i així ho subratllo i ho faig notar a la Cambra.

L'ajuda —que vostè diu que els funcionaris van ser molt diligents, que van acudir-hi immediatament i que, a més a més, hi havia hagut una inspecció prèvia dels serveis contra incendis de la presó, i que tot s'havia trobat molt correcte—, bé, jo aquí he de tornar a fer referència a la veu dels interns, i aquesta és una carta que es va publicar a la premsa diària de Barcelona, per tant, segurament, molts Diputats, molts senyors i senyores Diputats la deuen conèixer —en destacaré també alguns paràgrafs: «Algunos internos de la tercera galería comenzábamos a salir a ese patio, de repente humo, un humo espeso y negro sale de la ventana, una celda de la segunda galería estaba ardiendo, un rostro quemado y ennegrecido asomaba entre los barrotes, grita, pide auxilio, ha estado golpeando la puerta, pero nadie acudió y sólo le quedaba la ventana, sí, el aire, el espacio, auxilio, me quemo —gritaba. Los que estábamos en el patio no salíamos de nuestro estupor: ¿Por qué no les abren? Uno de nosotros corrió a dar el aviso a unos guardias del interior, ya era tarde, uno de los presos yacía carbonizado en el interior de la celda y el otro salió cual antorcha humana hacia el centro. Los extintores no funcionaban, el desconcierto era total, la tragedia, una vez más, se había consumado. Pero qué más da, total eran tres presos, tres marginados». Aquest és el testimoni d'un dels interns que va assistir a aquests fets.

De la intervenció del senyor Conseller, jo en surto molt preocupat; molt preocupat perquè és una postura, la de la Conselleria, fatalista, sembla ser que no hi ha unes intencions de poder solucionar això, o com a mínim el senyor Conseller creu que no té suficients recursos per poder solucionar aquesta dura situació, aquesta gravíssima situació de la presó Model; el senyor Conseller, com sempre, s'està escudant darrera d'uns

arguments que sempre està esgrimint aquí, per exemple, en el tema que cada vegada hi ha més població penal a les presons de Catalunya. Bé, és cert que va augmentant aquesta població penal —l'última dada que ens acaba de donar el senyor Conseller és de 2.080—; però jo recordo que sis mesos abans dels traspasos de les presons a Catalunya, la presó Model havia arribat a una població penal de 2.360 interns. Indubtablement els incendis —com diu el senyor Conseller— són de difícil prevenció, però jo em pregunto: si els incendis són de difícil prevenció, el que sí que es pot prevenir és que hi hagi morts a conseqüència d'aquests incendis, i a mi em sembla que, en aquest incendi, el que és objecte d'aquesta pregunta, indubtablement, la diligència dels funcionaris no va ser aquesta, el desconcert va ser total, i a mi em sembla que això són coses que han quedat ben paleses.

No celebro, però sí que estic d'acord amb el senyor Conseller, quan diu que els incendis són com una expressió de protesta dels interns sobre les condicions inhumanes en què estan vivint en les presons catalanes, que —com dic abans— són presons tercermundistes.

Quant a la massificació, a la insuficiència de funcionaris i a l'obsolescència, que són els tres factors que el senyor Conseller diu que són les característiques de les presons catalanes, bé jo vull dir que això són coses que tots sabem i que, precisament, això es pot solucionar amb les noves presons, i aquestes noves presons no s'acaben mai de construir. Fa sis anys ja que hi ha un Govern —el Govern del senyor Pujol, el Govern de Convergència i Unió— a Catalunya, i encara no s'ha començat, no s'ha posat ni la primera pedra de cap centre penitenciari de Catalunya, ni de l'Hospital Psiquiàtric, ni de l'Hospital General Penitenciari.

Per això, vostè diu: què és el que farem? Jo la veritat que m'ho pregunto, i no ho sé, perquè la seva credibilitat, la credibilitat de la Conselleria, la credibilitat del Consell Executiu, en aquest sentit, s'ha de començar a posar molt en dubte; per exemple, el pla indicatiu. El pla indicatiu que vostès van presentar a aquesta Cambra a demanda del Grup Socialista, ja porta uns quants anys de vigència però no s'ha acomplert absolutament res. Si un se'l mira i veu el que s'ha fet, es podria dir que és un pla no indicatiu, sinó un pla d'acompliment zero.

Les noves presons, un altre cop, senyor Conseller, per a quan, per a l'any 2000? Jo ja no ho sé. Els hospitals tampoc, no s'han creat, no s'han fet. Prioritats. Quina és la prioritat del Consell Executiu quant a institucions penitenciàries? Cap ni una. Això ja es va demostrar en la meua intervenció en el crèdit pressupostari de 20.000 milions de pessetes que es va presentar a aquesta Cambra fa un mes, i allà no hi havia cap dotació pressupostària al tema d'inversions en centres penitenciaris.

Vostè diu que una de les mesures que es pot prendre circumstancialment mentre no hi hagi els nous centres penitenciaris és l'ampliació i les obres de reforma d'algun dels centres penitenciaris. Jo m'acabo de mirar els pressupostos de l'any 1986 i, en el pressupost de la Direcció General d'Institucions Penitenciaris no hi ha cap partida pressupostària per a l'ampliació dels actuals centres penitenciaris. Sí que hi ha una partida d'inversions per a nous centres i per a compra de terrenys a la Secretaria General i al Gabinet del Conseller, però res més que això. Per tant, jo em torno a preguntar que aquesta, em torno a qüestionar, vull dir, que, indubtablement, la política penitenciària de

Catalunya no és una de les prioritats del Govern del senyor Pujol, del Govern de Convergència i Unió. I bé, si això és així, el Govern el que hauria de fer és dir-ho, perquè l'opinió pública de Catalunya, perquè els ciutadans de Catalunya ho sàpiguin i en tinguin coneixement.

Res més, i moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Gràcies, senyor President. Són moltes les que, d'una manera dispersa, els suggeriments, indicacions, preguntes que acaba ara de formular el senyor Oliart. Jo li recordo que en les preguntes que es contesten oralment només se'n pot fer una, sobre un fet, un capteniment, una incidència, no tantes. Jo, amb això, hauria acabat, perquè la pregunta, les dues preguntes acumulades que en el fons coincideixen, són respecte a quines mesures, quines solucions, quin capteniment tindrà el Consell Executiu de la Generalitat perquè no es reproduixin fets com el d'aquest incendi o altres incidències que hagin ocorregut darrerament a les nostres presons, i a això jo ja he dit quina seria la nostra política. No obstant això, no obstant això, no tinc inconvenient a contestar —també d'una manera una mica incoherent, en la mateixa forma que s'han produït— aquestes qüestions que s'han plantejat aquí. Per exemple, respecte al fet en si d'aquest incendi, del dia 20 de febrer, jo m'he d'atendre, com és lògic, als informes que em donen els meus serveis d'inspecció i que em donen les altres autoritats que van intervenir-hi. I resulta, no resulta el que han escrit en aquestes cartes persones que a mi no tenen per què donar-me o merèixer-me cap crèdit. S'ha investigat, i s'ha investigat per mitjà de les declaracions dels reclusos que estaven en la mateixa galeria. Si hi havia o no hi havia desequilibrats en aquella cella, jo, senyor Oliart, jo no mentiré mai a aquesta Cambra ni mai dissimularé un fet, fins i tot si comporta alguna responsabilitat, però jo li he de dir que com que això no forma part de la pregunta jo no estic en aquest moment absolutament preparat, plenament preparat per contestar-la, però estic gairebé segur —la meua memòria no és massa ferma— estic gairebé segur que no n'hi havia cap, almenys qualificat com a tal pels serveis mèdics, i un d'ells, un de sol, estava en observació, seguint els tràmits que marca el règim penitenciari, per si de cas es confirmava aquesta previsió, ser traslladat a l'hospital de Carabanchel, però no tres. Si m'equivoco, salvo el meu error perquè no ho afirmo amb la rotunditat amb què a vegades parlo o dic altres coses.

Respecte que fa sis anys que tenim un Govern, el Govern de la Generalitat, el Govern Pujol i no s'ha fet res per les presons, senyor Oliart, per favor, fa sis mesos, potser no s'han complert encara, que ens van ser traspasades les obres de la presó de la Roca, però, tota l'obra nova, tota l'obra no ens ha estat traspasada i continua essent incumbència i responsabilitat del Govern de Madrid. De manera que d'aquests sis anys que vostè menciona, n'hi ha cinc i mig, cinc i mig, de passivitat del Govern de Madrid, i, si per cas, sis mesos de passivitat nostra, però no són de passivitat perquè, si els Il·lustres senyors i senyores Diputats llegeixen el *Butlletí* o llegeixen el *Diari Oficial de la Generalitat*, veuran com avança tot el tràmit per a la presó de la Roca, traslladada per criteri nostre al paratge de Quatre Camins i per a la presó de Brians, en el terme municipal de

Sant Esteve. I no té traducció encara en escrits, en text, però que també s'està treballant amb vista a una tercera presó al Vallès, i que aquestes són les prioritats que se'm demanaven i que resulten, no del pla indicatiu, sinó del Pla Sectorial Penitenciari, elaborat conjuntament amb el Departament de Política Territorial i aprovat pel Govern de la Generalitat, em sembla recordar, el maig de l'any passat.

I, respecte al Pressupost, respecte a aquests 20.000 milions en el quals efectivament no hi ha havia dotació per a construcció de noves presons, jo el tranquil·litzo i tranquil·litzo la Cambra perquè si els Pressupostos són aprovats pel Parlament en el seu moment, disposarem dels mitjans econòmics necessaris per tirar endavant, en el que correspon a aquesta anualitat, aquests primers centres prioritaris i per augmentar —que aquest és un altre dels problemes que jo assenyalava— per augmentar, incrementar, la nostra plantilla de funcionaris de presons amb una xifra aproximada de 260 funcionaris més. I això no és una falsa promesa, sinó una realitat, la premsa ha publicat ja la convocatòria dels primers 79 o 80 i seguiran en el

curs de l'any a incrementar aquesta xifra de 260, important perquè —com que, malauradament, en el curs d'aquest any no podrem inaugurar cap nou centre penitenciari— és un increment de la plantilla sense una dispersió d'aquesta, o sigui, per intensificar els serveis dels centres de què ja disposem. I, respecte a obres, senyor Oliart, des que hem assumit les competències, és a dir, en complir-se els dos anys de l'assumpció d'aquestes competències, s'han gastat en obres de seguretat, de benestar, de tecnificació i d'ampliació —d'ampliació— de les nostres presons, la xifra global de 650 milions de pessetes, que em sembla que és prou respectable quan parlem no d'obres de nova construcció, sinó d'obres de millorament.

Gràcies, senyor President; senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, completada sobrerament l'estona que calia dedicar a les preguntes, procedeix ara, doncs, que donem per acabada la nostra tasca per avui i, per tant, s'aixeca la sessió.

(És la una del migdia i nou minuts.)